

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Argelagues en flor

Abans no arribi l'estiu, una de les sorpreses que ens deparin les passejades pel bosc pot ser la de contemplar l'esclat de les flors grogues de l'argelaga agrupades en forma de petits ramells. Això no li treu de ser una planta que punxa, cosa que s'aprèn la primera vegada que t'hi acostes. El diccionari mateix en destaca aquest tret característic: «arbust fortament espinós de la família de les papilionàcies». Al llarg de la història ha tingut la seva utilitat en la vida rural, apreciada, en particular, per les seves condicions d'encenall ràpid i combustió abrandada. En les aplicacions al llenguatge es pot *ser una argelaga per als altres* o, com diu el refranyer valencià, *foc d'argelaga, foc de rialla*. Amb aquesta mateixa

consideració d'encesa efervescent i poca consistència en trobem exemples en la Bíblia (almenys en les versions en llengua catalana): *I els altres pobles seran calcinats com s'abrandava l'argelaga que han tallat* (Is 33,12); *com l'espetec de l'argelaga cremant sota l'olla, així són les riallades dels necis* (Coh 7,6); *Quan totes les nacions m'envoltaven i s'arboraven com foc d'argelagues, invocant el Senyor les he vençudes* (Sl 118/117,12). Ben aviat, doncs, en llocs d'una certa aridesa veurem aparèixer la groga brillantor de les argelagues florides, que és molt semblant a la de la ginesta. Mentre recordem que el groc és el color associat amb el sol, que és brillant i alegre i que convidava a aixecar els ànims i a mirar cap al futur.

Diumenge III de Pasqua | Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols (3,13-15.17-19)

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau lliurar i vau negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el vau negar i vau demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis.

Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu què fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes.»

Salm responsorial (Salm 4)

Que sigui el nostre estendard
la claror de la vostra mirada, Senyor.

Lectura de la primera carta de sant Joan (2,1-5a)

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no solament pels nostres, sinó pels de tot el món. Per a saber si coneixem Jesucrist, mirem si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus ma-

naments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (24,35-48)

En aquell temps, els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres.» Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo tinc.» I mentre deia això, els ensenyava les mans i els peus.

Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «No teniu aquí res per a menjar?» Ells li donaren un tall de peix a la brasa, i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salms.» Llavors els obrí els ulls perquè comprenguessin el sentit de les Escripures, i els digué: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.»

2

full

«Per a saber si coneixem Jesucrist, mirem si complim els seus manaments» | Mn. Marc Majà i Guiu

Aquestes paraules són extretes de la segona lectura d'aquest diumenge, de la primera carta de sant Joan. L'apòstol presenta el compliment dels manaments de Jesús com a *requisit* per a poder conèixer-lo autènticament. Per què aquest requisit? És que sant Joan vol posar traves a aquell que desitja conèixer Jesús? Es veu clar que no pot pas ser això. De fet, es tracta ben bé del contrari: el compliment dels manaments no és la condició eliminatòria i restrictiva que filtra l'accés a Jesús, sinó que és la pedagogia encarnada per a sentir i viure amb Jesús, com Jesús. Dit d'una altra manera: Vols conèixer Jesús? Doncs posa't en el camí dels seus manaments, això és, posa't en el camí de l'escolta de la voluntat de Déu Pare, una escol-

ta que es tradueix en l'amor total a ell i que es vessa en l'amor als altres. La grandesa d'aquestes paraules de sant Joan és que aconseguen unir teoria i pràctica: *coneixement* i *compliment*.

Sovint els cristians hem estat criticats perquè separem teoria i pràctica, és a dir, perquè prediquem una cosa (l'amor de Déu) i en fem una altra (cadascú que miri per ell). Què es pot dir a aquesta objecció? Amb tota pau es pot respondre: «Els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.» Fem cas de la paraula del Senyor, deixem-nos treballar per ell, i el nostre amor envers ell i els germans no serà fingit.

La resurrecció de Crist, acció del Pare en l'Esperit Sant |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

L'alegria de la Pasqua cristiana ens torna a portar el missatge de la resurrecció de Crist. Amb tota veritat, Jesús, el qui ha mort en la creu, ha ressuscitat i s'ha aparegut a Pere i als apòstols, a les dones i als deixebles. L'experiència de la Pasqua primera i fonamental fou la dels qui ens diuen que tan real com la creu és realment viu Jesús, que els ha parlat i els ha permès que el toquessin; encara que no pertany al món del que és realment tangible (cf. Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, II). L'alegria cristiana té la seva arrel en la resurrecció de Crist, vencedor del pecat i de la mort.

La Pasqua és l'esdeveniment de tots els segles. Crist viu i present en l'Església pertany a la història de cada dia i de cada instant. La resurrecció de Crist és l'esdeveniment que es pot convertir en experiència personal. Descobrir per la fe Crist viu entre nosaltres és l'experiència primordial i essencial de tot cristià. Crist no és un personatge del passat; per la seva resurrecció ell pertany al nostre avui. Soloviev, un autor rus que a principis del segle XX retrata profèticament els nostres temps, en una de les seves obres narra: «L'emperador es va dirigir als cristians dient-los: "Estranys homes... cristians, que heu estat abandonats per la major part dels vostres germans i caps, digueu-me, què és el que més estimeu del cristianisme?" Llavors l'*stàrets* Joan es va aixecar i va respondre amb dolcesa: "Insigne sobirà! Per a nosaltres, el que és més estimat del cristianisme és Crist;

ell mateix i tot el que prové d'ell, ja que sabem que en ell habita corporalment la plenitud de la divinitat"» (*El diàleg de l'anticrist*).

La Pasqua ens retorna de nou a la font de la nostra fe cristiana, que és Crist. Ell i solament ell és l'únic i veritable tresor de l'Església, de tots i cada un dels cristians. En ell, mort i ressuscitat, trobem el rostre del Déu vertader. «En la resurrecció de Crist s'ha aconseguit una nova possibilitat de ser home, una possibilitat que interessa a tots i que obre un futur, un nou tipus de futur per a la humanitat. El nostre ésser resta transformat per l'amor» (Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, II).

La resurrecció de Crist és principalment l'acte d'infinita tendresa amb què el Pare, després del terrible sofriment de la passió i de la mort, rescata, mitjançant l'Esperit Sant, el seu Fill de la mort i el constitueix Senyor. Sant Pau en la carta als Efesis parla de l'acció de l'Esperit Sant en el cor del creient; la mateixa que obrà en la resurrecció de Crist amb aquests termes: *Al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós... li demano que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu... quina és la grandesa immensa del seu poder que obra en nosaltres, els creients; em refereixo a la força poderosa i eficaç amb què va obrar en el Crist, quan el ressuscità d'entre els morts i el féu seure a la seva dreta dalt al cel* (1,17-20). L'Esperit Sant és el que fa possible en el cor del cristià cada dia la confessió de la fe i la vida nova en l'amor.

Agenda litúrgica de la setmana .....

22 □ Diumenge III de Pasqua / Cicle B. Sant Apel·les, màrtir. Sant Agapit, papa (†536).

Lectures: Fets 3,13-15.17-19 / Salm 4 / Joan 2,1-5a / Lluc 24,35-48

Litúrgia de les hores: Setmana III

23 ■ Dilluns. Sant Jordi, màrtir, patró del principat de Catalunya (s. IV). Sant Adalbert, bisbe i màrtir (956-997).

Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

24 □ Dimarts. Sant Pere Ermengol, màrtir (†1304). Sant Fidel de

Sigmaringen, prev. i màrtir (†1622).
Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6,30-35

25 ■ Dimecres. Sant Marc, evangelista (s. I).

Lectures: 1Pere 5,5b-14 / Salm 88 / Marc 16,15-20

26 □ Dijous. Sant Isidor, bisbe i doctor de l'Església (†636). Sant Rafael Arnáiz Barón, monjo (†1938).

Lectures: 1Corintis 2,1-10 / Salm 118 / Mateu 5,13-16

27 □ Divendres. La Mare de Déu de Montserrat, patrona del princi-

pat i de les diòcesis de Catalunya.
Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47

28 □ Dissabte. Sant Pere Chanel, prevere i màrtir (†1841). Sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prevere (†1716).

Lectures: Fets 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69

29 □ Diumenge IV de Pasqua / Cicle B. Santa Caterina de Siena, verge i doctora de l'Església (†1380).

Lectures: Fets 4,8-12 / Salm 117 / 1Joan 3,1-2 / Joan 10,11-18

Paraula, silenci, acció | Carles Riera

El cristianisme és una religió de la paraula. Però el silenci i l'acció hi tenen també una importància decisiva.

Si volem sentir i, sobretot, escoltar la Paraula de Déu —que és capaç de transformar la nostra vida—, hem de fer silenci, hem de restar primer en actitud de contemplació callada.

Després l'acció sortirà, d'una manera natural, de qui hagi acollit la Paraula (ara amb majúscula), de qui l'hagi escoltada atentament.

La paraula

Avui, aparentment, la paraula està desprestigiada. «Allò que compta són els fets», sentim a dir. I és veritat que hi ha paraules buides, banals i fins i tot paraules corruptes i paraules que fan mal («la llengua no té ossos però en trenca de molt grossos»!).

Però, sigui com sigui, hem de continuar servint-nos de les nostres —pobres, gastades, fatigades per l'ús— paraules de cada dia per a expressar els pensaments, els sentiments i els somnis humans. No tenim altra manera d'interpretar el món, la vida.

Joan Maragall va escriure un encès «Elogi de la paraula». Deia: «Doncs jo crec que la paraula és la cosa més meravellosa d'aquest món, perquè en ella s'abracen i es confonen tota la meravella corporal i tota la meravella espiritual de la nostra naturalesa.» L'ésser humà és matèria i alè diví. Creia, el poeta, que cada paraula duu el seu cant a les entranyes, perquè ha nascut en la palpitació rítmica de l'univers: *aquella canal, lis esteles, mira...* El poble les diu amb senzillesa, i els poetes les rediuen amb llum més reveladora.

Això: amb les paraules interpretem la realitat, procurem conèixer, intuïm el Misteri.

Cada paraula és viva a l'interior d'una llengua i de la comunitat que la parla, dins una tradició i en un corrent de pensament i de sensibilitat. Ens sentim còmodes, és clar, quan preguem en la nostra pròpia llengua. La llengua materna és la gran confident de records i esperances.

Els humans, malgrat les nostres limitacions, volem comprendre, copsar la realitat, el sentit de les coses i els esdeveniments. Si no ho intentàvem no seríem, no existiríem. I per això tenim cada paraula, amb el seu horitzó de comprensió, és a dir, amb la seva càrrega de significat.

Què ens diuen paraules com ara *pare, mare, mestre, terra, mar, cel... moixaina, plor, bes, mirada...*? Dependrà del sentit establert i de la sensibilitat de cadascú, de les qüestions que tinguem plantejades en cada moment de la vida.

Un text, construït a base de paraules, pot portar veritats que interpel·len, pot portar veritats existencials. O pot no dir res, és clar.

Déu és una paraula sempre oberta, com diu el suggerent títol d'un magnífic llibre de la teòloga Mª Claustre Solé.

El text bíblic duu veritats d'aquelles que couen: «Estima els altres com a tu mateix» (Mt 22,39, i etc.). El sentit d'un tal conjunt de paraules et mou —ens hauria de moure— naturalment a l'acció. Però, abans, convé que el silenci faci madurar la veritat d'uns mots.

El silenci

Gràcies al silenci interioritzem la paraula. Escoltar (l'art de saber escoltar) abans de parlar: «Estigueu en silenci davant meu, els qui viviu lluny, a les illes. Nacions, revestiu-vos de coratge. Aproveu-vos, i després parleu» (Is 41, 1).

Des de la muntanya de Montserrat, del monestir de Sant Benet estant, Montserrat Viñas parla de set motivacions de silenci (diu que se'n poden trobar més), a saber: el silenci de Déu (el que experimentarà Crist a la creu i que nosaltres també sovint palpem), el silenci del cor (el de retrobament amb un mateix), el silenci exterior (el de qualsevol espai de quietud:

Des del mirador des Cubells (Eivissa).

una habitació, una església, o la natura mateixa), el silenci d'admiració (el que ens sobrevé davant un fet extraordinari, gran o petit: una posta de sol, una petita flor, una obra d'art), el silenci d'amor (el de la comunió i la comunicació profundes), el silenci de dolor (el del sofriment, el de la mort, el del Misteri) i el silenci buit (el del desamor, l'egoisme i la indiferència).

Quant al terme «el silenci de Déu», a més de significar la soledat de Crist a la creu i la nostra, també es fa servir, molt sovint, per a expressar que Déu calla enfront de les atrocitats del món (Auschwitz, ara Síria, etc.). Com podem interpretar-lo, aquest silenci? Doncs, diuen els entesos, que la defensa dels drets de les persones no es pot delegar a la divinitat i nosaltres quedar tan panxacontents, sinó que és una obligació moral de tothom i de cadascú. Quan callem davant les atrocitats, davant la conculcació del dret a la vida, som responsables del nostre silenci. (Ara tenim l'estudi de Josep Otón *Simone Weil: el silenci de Déu*, sobre la combativa filòsofa, revolucionària i compromesa amb la lluita obrera i, alhora, dedicada a la recerca religiosa.)

De la mateixa manera que cal comprendre la paraula, cal també mirar de comprendre cada silenci. Els silencis parlen!, i els podem interpretar.

Però, sobretot, el silenci en general dóna forma a la paraula que ve després: la prepara, l'envigoreix, la projecta amb més encert i fortuna.

No es tracta, doncs, de desfer-se en paraules. Diu Jesús: «Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar» (Mt 6,7).

La pregària és germana del silenci. I aquest ens disposa per a una més gran comprensió de la Paraula, ens fa adonar d'allò que passa davant nostre i al nostre entorn.

L'acció

Qui ha escoltat la Paraula no pot restar passiu davant la realitat.

Som en el món. I hi som quan intentem de comprendre'l: quan procurem millorar-lo —o, en tot cas, fer que no empitjori.

La Terra —el nostre planeta blau— és bella, però una mica boteruda: no tot són flors i violes.

Hem de saber conviure amb tothom, també amb els qui no pensen com nosaltres. És la nostra manera de dialogar amb el món, d'estimar-lo.

Per al cristià, acció vol dir servei. A semblança de Jesús, que no va venir a fer-se servir sinó a servir els altres.

Per acabar

L'home, en la seva finitud, s'adona que no té la primera ni l'última paraula (venim al món i sortim del món per un voler de Déu). I és des d'aquesta finitud o limitació com podem pensar, per contrast, en la infinitud o il·limitació.

Amb el llenguatge reflexionem, expressem les emocions, imaginem el futur («un cel nou i una terra nova», 2Pe 3,13). La paraula, assaonada amb el silenci, ens mena al compromís.

Amb els beduïns del Nègueb

Un company que viu a França em fa arribar les notes de viatge d'una amiga seva que cada any visita Israel. Heu-ne ací un fragment.

Diumenge passat, 1 d'abril, vaig acompanyar una dona del Moviment Cristià per la Pau (Marylène Schultz, que hi ha treballat durant quaranta anys) per anar a trobar alguns beduïns israelians del Nègueb. Vam anar a Lakiya, que és a prop de Beerxeba. Primer de tot, per parlar amb Abu Jubfran, Alayan Es Saana. Aquest home és la memòria del pelegrinatge del seu poble (una família beduïna és tot un poble) des de la creació de l'Estat d'Israel. Aquesta família habitava Ofakim i posseïa terres a Lakiya. Els van dir: «Aneu a Lakiya i després de la guerra torneu», però els van desplaçar cap a la frontera amb Jordània i hagueren de demanar ajuda a la Creu Roja perquè no fossin deportats a l'altra banda i expulsats amb dones, fills i ramats.

L'any 1952, una altra família beduïna, els Jahiline, que es trobaven en residència forçada a Tel Arad, va ser desplaçada i fou la família d'Abu Jubfran qui va ocupar el seu lloc a Tel Arad. Tel Arad és en ple desert i estaven sota la llei militar; impossible de sortir, impossible d'anar a treballar. Només quatre o cinc nens de la tribu van poder anar a l'escola i Abu Jubfran era un d'ells. Llavors van recuperar materials, van construir una sala i començaren a fer classe. Hi havia només quatre nivells i els nens i nenes aprenien junts. Van recuperar més materials i van engrandir l'escola; els infants pogueren pujar un nivell. Llavors l'Estat envià professors. Alguns d'ells no havien sobrepassat el nivell cinquè, mentre que Abu Jubfran, que havia estudiat fins al darrer grau, no tenia el dret de poder ensenyar.

La família restà a Tel Arad, fins a 1975, o sigui durant vint-i-tres anys. Les terres de les quals eren propietaris van ser declarades «terres abandonades». En 1975 foren desplaçats a Tel Sabah, on el govern volia reagrupar tots els beduïns; finalment pogueren tornar a Lakiya. Lakiya, com la majoria de poblats beduïns, era un petit nucli no reconegut, sense aigua ni electricitat, sense recollida d'escombraries.

Els seus habitants van construir una primera escola amb una associació molt activa que es deia «els infants de Lakiya» i el govern va donar l'aigua per a l'escola. En 1981 els habitants van construir la seva clínica. Per fi, en 1989, el poble fou reconegut i actualment compta amb 10.000 habitants i el jovent hi pot estudiar fins al darrer grau; les classes són mixtes.

No obstant això, molts nuclis de població beduïna del Nègueb no són reconeguts; el govern vol fer-los desaparèixer i reagrupar-los en poblacions on perdran la seva cultura ramadera i els seus mitjans de subsistència. Avui en dia, més de 30.000 beduïns del Nègueb, que són ciutadans de l'Estat d'Israel, viuen sota l'amenaça de ser desplaçats una vegada més. Els nuclis no reconeguts, que alguns habiten des de fa dècades, han de desaparèixer a semblança d'Al Arfabik, que, enderrocats trenta-tres vegades, altres tantes vegades ha estat reconstruït amb l'ajuda de nombrosos voluntaris israelians i, en particular, pels «rabins pels Drets Humans».

La nostra amiga Esther, del Moviment Cristià per la Pau, treballa des de fa anys amb les dones de l'associació Sidreh, que té la seva seu a Lakiya. Aquesta associació és un exemple de la manera com les dones beduïnes poden fer-se càrrec del seu destí. La seva primera activitat és el treball de la llana i la fabricació de coixins, bosses, tapissos. Una dona jove m'explica tot el procés que segueixen des de rentar la llana, assecar-la, filar-la (a mà... i amb quina traça!), tenyir-la i elaborar els teixits. Aquesta activitat, però, no és tot el que fan. Disposen d'una xarxa de venda per internet que els permet de comercialitzar millor els seus productes (doneu una ullada —el text és en anglès— a l'adreça: www.lakiya.org). Per a Sidreh també és important fer sentir la veu de les dones en el si de la comunitat beduïna i, alhora, la veu de la comunitat beduïna d'Israel cap als mitjans i instàncies de l'exterior. Una d'aquestes dones és Hanan Es Saana [...]. La directora del centre, Hadra, també fa un treball de proximitat amb les dones ajudant-les a arrencar bri a bri les petites engrunes de llibertat que poden aconseguir. La situació ve de lluny: per a algunes dones el simple fet de creuar el carrer per anar al centre Sidreh a treballar unes hores a la setmana és ja una gran victòria.

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud (1) .....

La segona visita pastoral al Bages Sud s'inicià a la catedral de Vic, a l'altar de sant Bernat Calbó, el 20 de gener del 2012. En l'homília, Mons. Romà, entre altres coses, digué:

«El sentit de la nostra presència i pregària és el convenciment que la visita pastoral a les parròquies del bisbat és un temps de gràcia de Déu per a enfortir la fe, encoratjar l'esperança i animar la caritat de tots els qui formen el Poble de Déu en les comunitats. Durant aquest any, la nostra diòcesi reflexiona sobre el sagrament de la confirmació i l'acció de l'Esperit Sant en el cor dels creients en Jesús. Per això és aquest el temps oportú per a ajudar-nos els uns als altres, per a adonar-nos del gran do de Déu que és l'Esperit Sant i que habita en els nostres cors. La font de l'Esperit Sant en el cor dels creients són els sagraments, i de manera fonamental, els tres sagraments d'iniciació cristiana: el baptisme, la confirmació i l'eucaristia. Hem de portar els nostres germans, infants, joves i adults, al trobament amb el Senyor. Els sagraments de l'Església són les fites imprescindibles per a aquest trobament.

»L'elecció, la crida i el ministeri dels bisbes en l'Església de tots els segles i, justament amb ells, dels preveres participants

en el sacerdoci apostòlic, han de ser sempre exercits en la comunió de l'Església. En tota comunitat autènticament cristiana hi ha de ser present aquest ministeri de comunió dels preveres i sempre en comunió amb el bisbe diocesà.

»Encomanen a la intercessió de sant Bernat Calbó la segona visita pastoral al Bages Sud, i que Maria, la Mare del Senyor, Mare dels Apòstols, Estel de l'Evangelitació, ens acompanyi en el ministeri que anem a exercir enmig del poble cristià, perquè siguem sembradors de la grandesa de cor i de comunió eclesial, com els veritables apòstols de Crist. Amén.»

Dissabte, dia 25 de gener. La primera parròquia visitada fou Sant Pere de Vacarisses. El senyor bisbe, acompanyat del senyor rector, Mn. Sebastià Codina, visità les tres residències d'avis i una bona dotzena de malalts a domicili. Això al matí.

Visitant malalts

Jornada Sacerdotal .....

Seguint un esquema que ja és habitual, el proppassat Dimarts Sant, després de la celebració de la Missa Crismal a la catedral de Vic, va tenir lloc al Seminari Diocesà el dinar de germanor i l'homenatge als preveres que enguany celebren aniversaris sacerdotals.

Ens aplegàrem en taules ben agençades i units per l'amistat i la joia del retrobament que cada any s'exemplifica en aquesta diada i vam poder degustar un succulent dinar que s'havia preparat.

Al llevant de taula, prengué la paraula el senyor bisbe per felicitar els preveres que complien noces d'ordenació sacerdotal. En la llista de noces d'or es compten Mn. Joan Jiménez Rubio (Vic), Mn. Enric Pujol Pujol (Prats de Lluçanès), Mn. Josep Padrós Clarís (Girona,

secretari del bisbe Jaume Camprodon) i Mn. Ramon Oller Hereu (de la diòcesi de Girona, rector de la parròquia d'Osor), tots ells ordenats l'any 1962.

Ningú no celebrava noces d'argent. En el primer any de presbiterat s'inclouen Mn. Francesc Xavier Estopà Rey (Manresa, del Seminari del Poble de Déu) i el P. Miguel Àngel Ojeda Jirón (la Pobla de Claramunt, missioner de Sant Josep).

Tots ells reberen un obsequi de mans del senyor bisbe i l'aplaudiment de tots els presents. A continuació, Mons. Romà Casanova llegí la llarga llista de preveres i seminaristes que són a la nostra diòcesi provinents de països d'Àfrica o d'Amèrica i que ocuparan càrrecs de responsabilitat pastoral a les parròquies del nostre bisbat.

S'acabà la festa amb desigs mutus de bona Pasqua.

Alguns apotegmes més | Josep Molist i Rifà .....

Vegeu *Full Diocesà del 25 de març del 2012: «Assaig d'apotegmes en versió postmoderna».*

Un jove i una noia provinents de famílies de missa van dir al frare de l'esplai que els acompanyava que havien decidit d'anar a viure junts. El frare els aconsellà que s'ho pensessin bé i en fessin revisió de vida, perquè aquella era una decisió molt important per a les seves vides. Així ho feren i, tots plegats, van considerar que l'important era estimar-se i que els ritus eren només tràmits i parafarnàlies. I anaren a viure junts. Convivien com els pagans, sense haver rebut la benedicció nupcial. Un dia l'àvia preguntà a la noia si era feliç compartint la vida amb aquell noi. La noia li digué que sí, que era molt feliç. Aleshores l'àvia li preguntà: «I doncs, per què no t'hi has casat, amb aquest noi que et fa tan feliç?»

Un home benpensant s'acostà a un sacerdot amb fama de savi i li digué que li semblava que la seva vida no tenia sentit. El sacerdot li respongué que, per a trobar sentit a la vida, el que li calia era viure realment.

Un prevere anà a trobar l'abbà Pere, sacerdot prudent i serè. El prevere li comentà que estava inquiet perquè s'adonava que alguns companys sacerdots actuaven amb l'única pretensió d'aconseguir espais de

poder. Com a resposta, l'abbà Pere li va explicar que, en les festes d'aniversari, els infants a vegades es barallen per repartir-se el pastís. Però que no calia que ell patís més pels seus companys sacerdots, perquè en aquell moment el pastís ja s'havia acabat.

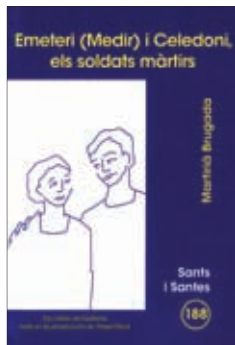
Un seminarista s'acostà al seu director espiritual i li digué que no podia més, que el seminari era una presó. El director espiritual li respongué que només calia que en sortís.

Una religiosa, ansiosa per complaure el Senyor, digué al seu confessor que li semblava que l'institut al qual pertanyia no responia al carisma de la seva fundadora, i això causava molts mals i escàndols. El confessor li va respondre que era possible que això fos així, perquè ja havia sentit dir a alguns sacerdots assenyats que, efectivament, les seves superiores havien perdut el nord. La religiosa quedà molt satisfeta.

Festa litúrgica i festa popular

Les celebrarem juntes aquesta mateixa setmana. Demà, la del gloriós màrtir i cavaller Sant Jordi. Divendres, la de la Mare de Déu de Montserrat. Patró secundari i patrona principal de Catalunya, respectivament. Vers ells alcem la nostra mirada i els nostres cors. Per una Església florent; per una pàtria digna.

Llibres | Col·lecció «Sants i santes» del Centre de Pastoral Litúrgica .....

Els dos opuscles n.ºs. 187 i 188, publicats recentment, són dedicats als següents sants:

Joan Enric Newman, a la recerca de la veritat, a càrrec d'Agustí Roig. En l'Anglaterra del segle XIX fou un gran intel·lectual i un gran creient. La seva festa se celebra el 9 d'octubre.

Emeteri (Medir) i Celdoni, els soldats màrtirs, a càrrec de Martirià Brugada. Dos

màrtirs de Calahorra (la Rioja) morts en les persecucions de l'Imperi Romà. La seva festa se celebra els dies 3 de març / 30 i 31 d'agost.

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60